

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Anden Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 480. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1836_518A_2-txt-shoot-idm28245.pdf (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad endelig gamle Grev *Raimund* angaaer, da vedblev han lige til sin Død (1105) at staae i et tvetydigt Lys for sine Samtidige, som altsaa er det historisk rette, vi maae see ham i, ladende det uafgjort, om Skylden var hans egen, eller han kun blev miskiendt, fordi han hørde til en 481ældre Slægt end den, han paa *Kors-Toget* skulde sammenvirke med. Prindsesse *Anna*, der har barbariseret hans Titel (Greve af *Sanct Giles*) til et Navn, fortæller at i hendes Øine fordunklede denne "*Sangiles*" alle de andre Korstogs-Ledere, som Solen Stjernerne, og det var ikke meer end billigt; thi han viiste Keiseren i *Byzants* en forbausende Hengivenhed, ikke blot ved at forære ham den "*hellige Landse*", hvormed *Alex*, urimeligt nok, søgte ret at nagle *Normannen Boemund* til sit Kors, men ved at springe, naar han fløitede, saa Spørgsmaalet er kun, om han bragde hvad han ansaae for "den gode Sag" og Christenhedens Vel eller sin egen verdslige Begiærlighed dette store Offer? Det Sidste maatte naturligviis Verden troe, deels fordi den kun nødvendig troer paa kloge Folks *Ædelmodighed*, og deels fordi han virkelig, især ved paa Keiserens Vegne at ledsage "*Bagdads-Farerne*" til deres Undergang og saa lade dem i Stikken, havde Skinnen imod sig. Paa den anden Side derimod vovede *Raimund* dog, baade ved denne Leilighed og ellers, saa tit og redebon sit Liv for *Kors-Banneret*, hjalp sine ubesindige Stal-Brødre ud af saa mange og store Forlegenheder og blev sit Løfte, af al Magt at bestride de Vantroer, saa tro til Døden, at det var ubilligt at mistænke ham for Falskhed, og naar Man da tager Omstændighederne i Betragtning, lader *Alt* hvad vi veed om ham sig best forklare til hans Fordeel. En klog gammel Mand maatte nemlig enten strax indsee, eller dog snart opdage, at baade ved Indtagelsen og Forsvaret af det hellige Land var den *Byzantinske* Keisers "*Gunst og Gaver*" af megen Vigtighed, og det maatte nødvendig falde *Raimund* langt lettere at lempe sig efter *Alex*, der i Grunden var bange for *Kors-Dragerne*, nøiedes med Skinnen og brød sig slet ikke om paa hvad Maade, Man opfyldte hans Ønsker, end at spændes med Bruus-Hove⁴⁸²derne, som, trodsende paa deres Kraft, sædvanlig foragtede Klogskabs Raad og kunde slet ikke taale, at Nogen vilde foretrække en anden Vei til det fælles Maal end den, der hugede dem bedst. Sine fleste Dage, efter *Jerusalems* Indtagelse, tilbragde *Raimund* for Resten med Beleiringen af *Tripolis*, som han paa ingen Maade vilde opgive, men bygde sig, da den gik i Lang-Drag, den saakaldte "*Pillegriims-Borg*" paa *Libanon*, for altid at være ved Haanden, og her døde han, efter *Abulfedas* Beretning, saagodtsom kvalt af Røg ved en Ildebrand, han vilde slukke*
Annas Alexiade S. 505. 29-32. 415. Wilken om Kors-Togene II. 197-200.. Først adskillige Aar efter hans Død overgav *Tripolis* sig, men forblev saa hos hans mandlige Arvinger til *Saladin* tog *Jerusalem*, og var siden forenet med *Antiochien*, indtil *Boemund* den Sjette mistede begge Dele.